

NEDJELJNA ČITANJA

Iz 50,4-7; Ps 22,8-9.17-20.23-24; Fil 2,6-11; Lk 22,14 – 23,56

Draga braćo i sestre,

Isus po svojoj ljudskoj naravi želi živjeti. Plaši se smrti. Zato je tako razumljivo da u prvom dijelu svoje molitve veli: *Oče! Ako hoćeš, otkloni ovu čašu od mene.* Tako i mi molimo za zdravlje, za uspjeh, za mir i ljubav u obitelji... I to je razumljivo. Međutim, Isus u nastavku svoje molitve govori ono što je srž svake molitve. Govori svome Ocu: *Ali ne moja volja, nego tvoja neka bude!* Koliko god to koji puta bilo teško, ovo treba biti središnji dio i naše molitve. *Ali ne moja volja, nego tvoja neka bude!* Iznad svega želimo da se na nama vrši Božja volja. On vidi ono što mi ne vidimo, on zna ono što mi ne znamo, njegovi su putovi nedokučivi. I, što je najvažnije, Bog nas ljubi kao svoju djecu. Pa ako dopušta nevolju, muku i smrt, on zna zašto i zbog čega. Za nas ostaje bitno da smo pred njegovim očima i u njegovu srcu. Strašna je bila Isusova tjeskoba. Veli današnje evanđelje: *I bijaše znoj njegov kao kaplje krvi koje su padale na zemlju.* I u tim trenucima – gle! – stiže pomoć s neba: *A ukaza mu se anđeo s neba koji ga ohrabri.* To je i naša nada i naša snaga. Bog nas nikada ne kuša preko naših sila. Tako se u našem životu javlja Božji anđeo tješitelj. Može to biti neki sretan događaj, neka posebna prigoda, rečenica iz Svetoga pisma, bljesak neke spoznaje koji nas prosvijetli i utješi. Može to biti neka draga osoba koju Bog postavi na naš životni put... Neće Bog dopustiti da nas muka i teret života posve satru. Samo je važno da se mi potrudimo ostati Bogu vjerni, a on nas nikada neće ostaviti same na našem putu. Konačno, uvjereni smo, mi smo njegova djeca. Mi smo uvijek u njegovu srcu.